

sedaj živečih Železnikarjev je hodilo k njemu v šolo. Vsi se z veliko hvaležnostjo spominjajo tega vzornega šolnika. Dva in dvajset duhovnikov je bilo njegovih učencev, na katere je bil vedno ponosen. Med njimi je bil tudi pokojni župnik in dekan v Kranju, znani domači zgodovinar, po rodu Železnikar, zlatomašnik Anton Koblar (roj. 1854., posvečen 1878.), ki je o svojem rojstnem kraju napisal mično zemljepisno-zgodovinsko sliko »Železniki« v Domu in svetu 1892., str. 271—275. Priobčeval je tudi drugod temeljite zgodovinske sestavke.

Umril je dne 9. avgusta 1928. ter imel veličasten pogreb.

A. Lebar

Potovanje zlatega hrošča

Zlati hrošček, ki je bil tako dolgo majhen, je dorastel. Imel je lepo glavico z drobnimi kratkimi rožički in svetlimi očmi, nežne nožice in krasno, zlato se lesketajočo oblekico in prav taka krilca. Nekega dne se je ogledal v ogledalcu rosne kapljice in je rekel: »Oj, kako sem lep! S svojimi zlatimi krilci lahko letim okoli in okoli zemlje in kamor bom prišel, povsod me bodo občudovali.«

In izkobacal se je iz lepe in dišeče vrtnice, kjer je bil njegov dom in se je napolil po svetu. Nekaj časa je hodil peš, potem pa je razprostrl svoja krilca in je odbrenčal v daljavo.

Najprej se je ustavil pri veliki njivi, kjer je bilo vse polno najlepših rož. »To je gotovo velika gostilna,« si je mislil. »Tu ostajajo najbrž najbogatejši potniki. To me bodo gledali in me vpraševali po mojih željah!« Zlezal je v prvi cvet, pa nikogar ni bilo, da bi ga vprašal, česa želi. Tudi v drugem in tretjem cvetu ni bilo nikogar. V četrtem cvetu pa je našel prav na dnu čebelico in jo je vprašal: »Čebelica, kaj pa delaš tu?« Čebelica mu je odgovorila: »Veš, zdaj ko je še lepo vreme, moram nabirati med, da bom imela pozimi kaj jesti.« — »Tako?« se je začudil hrošček, »mislim sem, da se lepo zabavaš in igraš kakor jaz in vsi boljši ljudje, ti pa delaš! Ne, to mi ne ugaja! Z bogom!« Odletel je dalje po svetu.

Ustavil se je ob mravljišču, kjer so mravlje prav pridno tekale sem in tja in prenašale svoje male punčke (jajčka). Hitro jih je vprašal: »Oj, mravljice! Kako lepo se igrate in kako dobro se imate!« Mravlje pa so mu odgovorile: »Oho, kaj pa misliš? To vendar ni igrača, če skrbimo za naše male in jih prenašamo na sonce, da se ogrejejo!« — »Hu, če je pa tako, potem pa kar z Bogom!« Ni mu bilo všeč, da je zopet tu naletel na delo; odletel je dalje.

Slabe volje je sedel na grm in se skril za velik list. Pa je zagledal dva ptička. Prvi je prinesel drobno slamico, drugi pa kosmič mahu; prvi zopet drobno nitko, drugi mehko peresce. Vse to sta s kljunčkom in krepeljci spletla in pritrdila med vejice. Hrošček ju vpraša: »Kako lepo se znata igrati!« Toda ptička sta mu užaljeno odgovorila: »Igrava da se? Saj vendar spletava gnezdo za najine male.« Hrošček jima ni

odgovoril, le sam pri sebi je rekel: »Kako žalostno življenje! Delo in nič drugega kot delo! S tem pa res nočem imeti opravka!«

Ko se je na svoji poti zopet ustavil, je zagledal pajka, ki je predel svojo prvo mrežo; pa mu je veselo zaklical: »Aj, pajek, kakšna pa je ta tvoja igrača?« A pajek mu je odgovoril: »Le počasi! Veš, jaz ne znam letati kakor ti, zato si moram spresti mrežo, da vanjo ujamem muho in jo pojem. Saj bi drugače ne mogel živeti.« — »Že zopet delo,« se je jezil hrošček. »Če bi vsaj prišel v tak kraj, kjer bi se mogel nekoliko poigrati!«

In je letel tja in je letel sem, pa povesod so bili vsi sredi dela. Tako je minila pomlad in je minilo poletje; že je prišla hladna jesen. Vse živali so si pripravile toplo stanovanje in so se oskrbele s hrano; le hrošček, zlati hrošček si ni ničesar pripravil. Letal je v zlatem soncu, se veselil, jedel in pil, za naprej pa ni poskrbel niti za en dan. Šel je iskat rožo, kjer je bil nekoč njegov dom; pa je roža ovenela. Zdaj je spoznal, da je najboljši čas zamudil. Nikogar ni bilo, ki bi ga bil vzel pod streho. Le orumenelo listje je bilo raztreseno po tleh. Hroščka je zeblo; skril se je pod listje, legel k počitku in je od gladu in mraza žalostno poginil.

Pavle Kveder

Kako so skrbeli za moč in spretnost telesa stari narodi

Po vseh kulturnih deželah je postala skrb za telo važno življenjsko vprašanje. Današnje življenje je človeka v marsičem pokvarilo. Zasužnjiti ga hoče s svojimi tehničnimi izumi. Ti so res že marsikje povsem izpodrinili človekovo delovno moč. Stroj gospodari dandanes vsepovsod, človek ga le nadzira in mu streže.

Tako življenje prinaša polno nevarnosti za zdravje. Slab zrak po tovarnah, nedovoljno človekovo gibanje, enostransko usmerjana delavnost in še druge stvari slabe človekovo telesno moč in zmanjšujejo odpornost za bolezni.

Pametni ljudje so spoznali te nevšečnosti. Odkloniti hočejo te nevarnosti. Le zdravo, močno telo bo moglo kljubovati življenjskim neprilikom. In teh neprilik je na tisoče. Zato so začeli zadnja desetletja ljudje posvečati telesni negi več pažnje. Čist zrak, toplo sonce in osvežujoča voda ter gibanje v njih, to so viri zdravja, ki naj jih zmerno in pametno uživa vsak pameten človek. To spoznanje zmaguje v svetu. Ljudje so pričeli skrbeti za svoje telo, hočejo ga ohraniti zdravega in močnega.

Zato se danes povesod po svetu ponosno dvigajo telovadnice, telovadišča, igrišča in kopališča. Tudi v naših mestih, trgih in po vaseh. Prav je! Stari, zlasti pa mladi si v njih utrjujejo svoje telo. To so domovi veselja in zdravja, domovi nas vseh, zlasti pa mladine. Starejši se vesele z mladino. Saj je največ veselja in radosti doma med zdravo mladino, če se lahko brezskrbno igra, kriči in vadi.

Mnogi se niti ne zavedo, nekateri pa celo ne vedo, da to, kar počenjamo v teh prostorih, ni nič novega. To so gojili pred nami že stari narodi. Pred več tisočletji so že spoznali ljudje koristi telesnih vaj. Zato so jih pridno gojili. Vadili so se na prostem ali pa v mnogo lepših prostorih kot jih imamo mi v ta namen. In mnogo več teh prostorov je bilo. Niso poznali še alkohola in nikotina ter drugih škodljivih razvad in vplivov. Skrbeli